

Rapport

Rapport over een klacht over schuldhulpverlening door de Gemeente Maassluis

Datum: 1 oktober 2013

Rapportnummer: 2013/131

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het schuldhulpverleningstraject niet goed is uitgevoerd. Zij voert daarbij met name aan dat het door de gemeente Maassluis aangewezen schuldhulpverleningsbureau om onduidelijke redenen de beschikbare instrumenten om een huisuitzetting te voorkomen niet heeft ingezet.

Rapport en beoordeling

I Bevindingen

Inleiding

Verzoekster en haar partner hadden zich op 23 november 2010 aangemeld bij

de gemeente voor een schuldhulpverleningstraject. Dit traject werd namens de gemeente uitgevoerd door bureau W. (een bureau voor professionele schuldhulpverlening). Kort daarna werd de relatie verbroken en bleef verzoekster alleen achter in de woning die op naam van haar partner stond. De verhuurder is woningstichting M. woningbouw (hierna: de woningstichting). Het schuldhulpverleningstraject is niet van de grond gekomen.

Ondanks de huurachterstand bood de woningstichting verzoekster een laatste kans door de woning op naam van verzoekster te zetten en een huurovereenkomst van een jaar af te sluiten. Verzoekster bouwde echter een huurachterstand op van drie maanden. Bij de aanmelding voor het schuldhulpverleningstraject lag er al een vordering van de woningstichting tot ontruiming van de woning van verzoekster bij de rechtbank. De behandeling van de zaak stond op 4 april 2012 gepland. Op 4 juni 2012 werd de woning van verzoekster ontruimd en moest verzoekster de woning samen met haar zestienjarige zoon verlaten.

Aanmelding schuldhulpverleningstraject 2012

Verzoekster meldde zich op 21 februari 2012 aan voor een schuldhulpverleningstraject bij de gemeente omdat haar gas en elektra op korte termijn zouden worden afgesloten. Bij de aanmelding meldde bureau W. in haar rapportage dat volgens de normen van de NVVK sprake was van een problematische schuld omdat de "gevraagde maandelijkse aflossing door de schuldeisers hoger was dan cliënt kon aflossen."

Intake

Tijdens de intake op 9 maart 2012 bleek dat verzoekster inmiddels een andere energieleverancier had en bleek er een huurschuld te zijn voor een bedrag van € 2.109,01. Ook was er sprake van andere beslagleggingen onder meer door de Belastingdienst. De Belastingdienst had in februari de beslagvrije voet van verzoekster gehalveerd en had in één keer de openstaande schuld aan de Belastingdienst geïncasseerd. De totale schulden bedroegen € 14.630,09. Het Bureau W. meldde in haar rapportage dat er sprake was van een problematische schuld.

De inschatting werd gemaakt dat een minnelijk traject wellicht niet nodig zou zijn en dat dit omgezet zou kunnen worden naar een 100% betalingsregeling. Een crisisinterventie werd uitgezet. Eerst zou de Belastingdienst worden verzocht het deel dat boven de beslagvrije voet was geïnd terug te storten om de huur van de afgelopen maanden te kunnen betalen én zou de woningstichting worden gevraagd ontruiming tegen te houden nu verzoekster met alles meewerkte. Bureau W. had verzoekster inmiddels voor inkomensbeheer doorverwezen.

Uitkomst crisisinterventie

Uit de crisisinterventierapportage van 21 maart 2012 blijkt dat de woningstichting de opdracht tot ontruiming niet terug wilde trekken en de betekening door de rechter af wilde wachten. De woningconsulente deelde bureau W. mee dat verzoekster gelet op de voorgeschiedenis met de woningstichting een jaarcontract had gekregen. Een ontruiming zou alleen kunnen worden voorkomen indien de huur van maart 2012 (€ 700) volledig werd voldaan.

De Belastingdienst deelde mee dat de beslagvrije voet was gehalveerd, omdat verzoekster niet reageerde op verzoeken om informatie over haar inkomenssituatie. De schuld aan de Belastingdienst ad € 934 was in februari 2012 in één keer geïncasseerd. Voor het inkomensbeheer opende verzoekster in samenspraak met de schuldhulpverlening op 20 maart 2012 een convenantenrekening. Op dezelfde dag dat verzoekster deze rekening opende, maakte haar werkgever haar salaris over naar de bankrekening met een roodstand van € 1000. De bank hield zich het recht op verrekening voor en loste daarmee een deel van de vordering op verzoekster in. Dit samen maakte dat verzoekster eind maart 2012 onvoldoende inkomen overhield om de huur voor de maand maart 2012 te kunnen betalen.

Verzoek moratorium

De gemachtigde van verzoekster zond het schuldhulpverleningsbureau daarop via de mail op 28 maart 2012 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening die onder meer inhield gedurende een termijn van zes maanden de woningstichting te verbieden de woning te ontruimen (zie bijlage voor de voorwaarden voor indiening van een verzoek). In de toelichting stelde hij dat de gemeente de periode waarin dit moratorium gold zou

"gebruiken om te komen tot een minnelijke schuldregeling ... Wanneer dit minnelijke traject niet slaagt, zal verzoekster verzoeken om van toepassing verklaring Wsnp."

De medewerkster van het schuldhulpverleningsbureau meldde de gemachtigde van verzoekster op 29 maart 2012:

"Jammer genoeg mag ik geen Moratorium /Vovo aanvragen. Wij hebben om de 4 weken overleg met de woningstichting/woonconsulenten over diverse cliënten. De samenwerking tussen Westerbeek en de woningstichting is zelf zo goed dat mijn projectmanager geen toestemming hiervoor zal geven/geeft. Vanaf het begin dat ik hier ben komen werken is het met de paplepel ingegoten; we hebben hier NOOIT een VOVO aangevraagd het hoeft ook niet want de woningstichting kent de cliënten beter dan wij. Er valt altijd met hun te praten en ze gaan nooit zomaar tot ontruiming over. Er is van tevoren dan heel wat gaande."

Acties op en na 4 april 2012

Op grond van de stukken was de Nationale ombudsman ervan uitgegaan dat op 4 april 2012 het vonnis tot ontruiming van de woning was betekend. Uit de reactie op de bevindingen van de gemeente bleek dat 4 april 2012 de datum was waarop de rechtbank de vordering van de woningstichting behandelde. De betekening van het vonnis vond in de periode na 4 april en vóór 21 mei 2012 plaats.

Op 4 april 2012 vroeg het schuldhulpverleningsbureau tevergeefs aan de werkgever van verzoekster een voorschot op het salaris van verzoekster.

Op 21 mei 2012 benaderde het schuldhulpverleningsbureau de woningstichting na een telefoontje van verzoekster dat de woning 4 juni 2012 zou worden ontruimd. Een huisuitzetting zou wellicht voorkomen kunnen worden door de huurschuld in één keer te voldoen.

Verloop klachtenprocedure

Verzoekster klaagde er op 1 juni 2012 bij de Nationale Ombudsman over dat het schuldhulpverleningsbureau "onderhands met de woningbouw heeft besloten" geen moratorium aan te vragen. Omdat deze klacht nog niet bij de gemeente bekend was, is deze voor behandeling naar de gemeente doorgestuurd.

In de klachtafhandelingsbrief deelde de gemeente Maassluis verzoekster mee dat volgens afspraak de woningstichting was benaderd, maar dat de woningstichting haar niet tegemoet wilde komen in het huren van een andere woning.

Op 10 juli 2012 benaderde verzoekster opnieuw de Nationale ombudsman met haar klacht. Zij stelde dat in de afhandelingsbrief niet op de klacht over het aanvragen van een moratorium was ingegaan.

Op 24 juli 2012 heeft de Nationale ombudsman de gemeente hierover een aantal vragen gesteld. In haar reactie daarop stelde de gemeente Maassluis dat dit onderwerp voldoende ter sprake was geweest en daarom niet in de afhandelingsbrief was vermeld. Verder zou er geen moratorium zijn aangevraagd omdat volgens de normen van de NVVK geen sprake was van een problematische schuld. De gemeente kiest in dat geval niet voor een schuldbemiddeling of schuldsanering maar voor een traject waarin de klant ondersteuning wordt geboden in het volledig afbetalen van de schuld.

Inmiddels werd verzoekster in de klachtbehandeling vertegenwoordigd door haar gemachtigde die op 1 oktober 2012 de Nationale ombudsman informeerde dat de gemeente aan voorwaarden toetste die de wetgever niet stelde.

De reacties waren aanleiding voor de Nationale ombudsman op 15 november 2012 een onderzoek in te stellen naar de klacht.

Visie gemeente

De gemeente stelt dat bij het aanvragen van een moratorium er een deugdelijk minnelijk traject moet zijn dan wel moet er uitzicht zijn op een dergelijk traject. De gemeente wijst in dit verband naar de website van de rechtbank (Wsnprvr.org), de ReCoFa richtlijnen en de richtlijnen van de NVVK. Het minnelijk traject was niet van start gegaan, omdat er volgens de gemeente geen problematische schuld (conform de in de bijlage genoemde criteria uit de toelichting op de Gedragscode Schuldregeling NVVK) was. Verzoekster zou aan loon en toelagen een inkomen van € 2300 per maand ontvangen waar een schuldenlast van € 14.630 tegenover stond. Wanneer er geen problematische schuld is dan komt verzoekster volgens het beleid van de gemeente niet voor het volledige pakket schuldhulpverlening in aanmerking.

Ook moet er sprake zijn van een stabiele situatie. Op het moment dat de gemachtigde het verzoek om een moratorium indiende bij het schuldhulpverleningsbureau was een traject nog niet opgestart noch was de financiële situatie van verzoekster stabiel. Verzoekster zag geen kans om haar vaste lasten te betalen en had dat lange tijd niet gedaan. Ook was haar schuldpositie niet duidelijk en zou zij niet saneringsrijp zijn.

De gemeente voert een 'laatste kans'-beleid en doet dat in samenspraak met de woningstichting. Verzoekster zou in 2010 volgens dit beleid een laatste kans zijn geboden voor inkomensbeheer, maar die niet hebben benut. Ook dit heeft volgens de gemeente meegespeeld in de afweging geen moratorium in te dienen.

Over het e-mailbericht van de medewerkster van het schuldhulpverleningsbureau stelt de gemeente dat dit nooit op die manier naar buiten had mogen komen. Het gaat er volgens de gemeente om dat een moratorium een laatste redmiddel is. De gemeente wijst in dit verband naar het laatste kans beleid, dat bestaat uit strakke afspraken tussen de

gemeente, het schuldhulpverleningsbureau en de woningstichting om huisuitzetting in een vroeg stadium te voorkomen. Dit is in een convenant vastgelegd.

Visie gemachtigde

De gemachtigde van verzoekster stelt dat de gemeente de suggestie wekt dat zij de voorselectie voor de rechtbank moet maken. Zowel de schuldenaar als het college van

burgemeester en wethouders kan een moratorium aanvragen. Nu verzoekster al een verzoek om een moratorium had ingediend, had het schuldhulpverleningsbureau de plicht om dit naar de rechtbank door te zetten.

Dat een minnelijk traject in 2010 en 2011 nog niet was opgestart, was volgens de gemachtigde de verantwoordelijkheid van de gemeente en kon verzoekster niet worden verweten. Het hebben van een problematische schuld is geen wettelijke vereiste en zover dit het wel zou zijn dan was er in april 2012 volgens de gemachtigde sprake van een problematische schuld. In een periode van 36 maanden kon verzoekster maar € 5.076 aflossen op een schuld van € 14.630. Dit zou komen op € 141 per maand.

De gemeente heeft volgens de gemachtigde de zaak op zijn beloop gelaten en de band met de woningstichting zwaarder laten wegen dan het belang van verzoekster. Verzoekster was al aangemeld voor inkomensbeheer. Gedurende de zes maanden waarin het moratorium gold had het schuldhulpverleningsbureau volgens de gemachtigde het minnelijke traject kunnen opstarten. Wanneer binnen dit tijdsbestek zou blijken dat dit niet zou lukken dan had het schuldhulpverleningsbureau volgens de gemachtigde een verzoek tot toelating tot de Wsnp (conform de voorwaarden genoemd in de bijlage) kunnen indienen.

Naar aanleiding van de reactie van de gemeente van 27 augustus 2013 op aanvullende vragen van de Nationale ombudsman wordt hieraan toegevoegd dat de gemeente de kans op medewerking aan een minnelijk traject uiterst klein achtte, omdat er een huurachterstand was, de lopende huur niet werd voldaan, de woningstichting verzoekster al een laatste kans had geboden en de vordering tot ontruiming van de woning was toegewezen. Verder voegt de gemeen hieraan toe dat er sprake was van een dreigende situatie na bekenmaking van de datum van ontruiming. Dit was het moment om een moratorium aan te vragen, echter was de situatie van verzoekster niet stabiel en voldeed verzoekster niet aan haar lopende verplichtingen die zij jegens de woningstichting had.

II Beoordeling

Verzoek om instelling van een moratorium

Het vereiste van betrouwbaarheid houdt in dat de overheid handelt binnen het wettelijk kader.

In haar reactie aan de Nationale ombudsman noemt de gemeente een aantal redenen waarom geen moratorium is aangevraagd. Een daarvan is dat een minnelijk traject niet van start is gegaan, omdat in het geval van verzoekster geen sprake zou zijn van een problematische schuld. Uit de stukken die de gemeente heeft overgelegd, concludeert de Nationale ombudsman dat de gemeente zichzelf op dit punt tegenspreekt. Eerst was een minnelijk traject aan de orde en daarna zou er toch geen sprake zijn van een problematische schuld. Uiteraard zijn voortschrijdende inzichten tijdens de behandeling van een zaak mogelijk. Of dat hier speelt, blijkt echter niet uit de overgelegde stukken. De gemeente heeft ook niet verklaard wat de reden van het gewijzigde standpunt was. De gemeente heeft vervolgens niet gereageerd op de berekening van de gemachtigde over de beperkte aflossingsmogelijkheden van verzoekster. Op basis van het stroomschema van de NVVK lijkt er naar het oordeel van de Nationale ombudsman sprake te zijn van een problematische schuld. Dat betekent dat ook in de visie van het bureau W. een minnelijk traject bij voorbaat niet kon worden uitgesloten en om die reden het aanvragen van een moratorium in de rede lag. Bij de afweging geen aanvraag voor een moratorium in te dienen heeft meegespeeld dat verzoekster de geboden kansen in het kader van het 'laatste kans'-beleid onbenut zou hebben gelaten. Dit is een voorwaarde die verder gaat dan de wettelijke voorwaarden. De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit geen onderdeel had mogen uitmaken van de afweging van het schuldhulpverleningsbureau om een moratorium aan te vragen.

Evenmin doet het ontbreken van een stabiele financiële situatie, de schuldpositie van verzoekster en het al dan niet schuldsaneringsrijp zijn voor de indiening van het verzoek om een moratorium terzake omdat de wetgever deze eisen immers niet stelt. Het is aan de rechter om te beoordelen of er toch punten zijn die de toewijzing van het verzoek in de weg staat. Het is niet aan het schuldhulpverleningsbureau en daarmee de gemeente om vooraf zwaardere eisen te stellen dan de wet stelt. Door dit wel te doen heeft de gemeente jegens verzoekster onbehoorlijk gehandeld.

Overige instrumenten

Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat de overheid zo snel en slagvaardig mogelijk handelt.

De woningstichting had een voorgeschiedenis met verzoekster en heeft haar desondanks nog een jaarcontract aangeboden. Vanuit dit standpunt gezien, heeft verzoekster daarmee meer dan één laatste kans gehad van de woningstichting. Dat de woningstichting de vordering tot ontruiming van de woning van verzoekster zou intrekken was dan ook niet te verwachten. Op 28 maart 2012 en zeker na de weigering van de werkgever, op 4 april 2012, een voorschot op het loon te verstrekken, was het duidelijk dat de acties om de huur voor de maand maart 2012 alsnog te kunnen betalen tevergeefs waren ingezet. Het had het schuldhulpverleningsbureau duidelijk moeten zijn dat de huisuitzetting voor de woningstichting in de rede lag en dat hiervan slechts bij volledige betaling van de schuld

zou worden afgezien. Toch zijn er tussen 4 april 2012 en 21 mei 2012 geen acties in het dossier van verzoekster ondernomen om te kijken of deze crisis op een andere manier zou kunnen worden afgewend, bijvoorbeeld door te onderzoeken wat de mogelijkheden waren om tot de Wsnp te worden toegelaten. De noodzaak daarvoor was er zeker bij de tweede interventie op 21 mei 2012. Toen was duidelijk dat de medewerking van de woningstichting aan een minnelijk traject er niet zou komen. Het inzetten daarop leek redelijk kansloos. En de aanvraag om een moratorium bij de rechtbank zou het niet redden. Zoals hierboven is geconcludeerd, was er sprake van een problematische schuld. Op 21 mei 2012 stond volgens de Nationale ombudsman dan ook vast dat er sprake was van een dreigende situatie. Een schuldeiser - de woningstichting - die naar alle waarschijnlijkheid niet zou meewerken aan een minnelijk traject en verzoekster die haar schulden niet kon betalen. Aan de voorwaarden(zie Achtergrond) om een aanvraag Wsnp te kunnen indienen, was voldaan. Gelijktijdig met de indiening van de aanvraag had de mogelijkheid gegeven om een verzoek om een voorlopige voorziening volgens artikel 287 lid 4 van de Fw in te dienen om zo langs deze weg de dreigende situatie op te heffen. Uit het onderzoek is echter niet gebleken dat het schuldhulpverleningsbureau en daarmee de gemeente deze optie serieus heeft overwogen noch dat dit met verzoekster en haar gemachtigde zou zijn besproken. Ook niet na lezing van de toelichting in het conceptverzoek waarin de gemachtigde deze mogelijkheid aandroeg. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het schuldhulpverleningsbureau ten onrechte tot 21 mei 2012 alleen het instrument van overleg met de woningstichting heeft ingezet als poging om de ontruiming tegen te houden. Door vóór 21 mei 2012 andere opties niet open te houden en na het mislukken van het overleg met de woningstichting op 21 mei 2012 niet snel te handelen, heeft het schuldhulpverleningsbureau namens de gemeente jegens verzoekster onbehoorlijk gehandeld.

Conclusie

De klacht dat de schuldhulpverlening om onduidelijke reden niet alle instrumenten heeft ingezet is gegrond wegens strijd met het betrouwbaarheidsvereiste en het voortvarendheidsvereiste.

Aanbeveling

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maassluis wordt in overweging gegeven ervoor zorg te dragen dat zij in de uitvoering voorwaarden die aan het indienen van een verzoek om een moratorium worden gesteld niet zwaarder maakt dan de wettelijk gestelde eisen.

Slotbeschouwing

De burger moet de overheid kunnen vertrouwen. Wanneer door handelingen de overheid, ook maar de schijn tegen heeft niet betrouwbaar te zijn, dient die overheid op zijn minst pogingen te ondernemen om dit beeld recht te zetten. In de zaak van verzoekster lijkt het er in eerste instantie op dat onderliggende afspraken tussen het schuldhulpverleningsbureau en de woningstichting op geen enkele manier ruimte laten voor het indienen van een verzoek voor een moratorium. Dat daardoor bij verzoekster het gevoel is ontstaan dat de relatie met de woningstichting vóór haar belangen ging, is dan ook begrijpelijk. Zij klaagt hierover bij de gemeente. Toch gaat de gemeente in de interne klachtenprocedure niet in op dit belangrijke punt. Verzoekster kon gewezen worden op het convenant en de voorwaarden waar zij niet aan zou voldoen. De Nationale ombudsman vindt dat de gemeente Maassluis hierin onnodig fouten heeft gemaakt en in de interne klachtenprocedure onnodig steken op dit punt heeft laten vallen. Ook na opening van het onderzoek heeft de gemeente de gelegenheid voorbij laten gaan te reageren. De Nationale ombudsman heeft hier expliciet naar moeten vragen, voordat de gemeente met een uitleg kwam. De Nationale ombudsman hoopt dan ook dat de gemeente Maassluis uit deze klacht lering trekt en in de toekomst de interne klachtenprocedure beter gaat benutten om fouten te herstellen.

In haar reactie aan de Nationale ombudsman stelt de gemeente dat geen moratorium is aangevraagd wegens het ontbreken van een problematisch schuld. Daar kwam bij dat er 100% op de schulden zou moeten worden afgelost. Een minnelijk traject behoorde daarom niet tot de mogelijkheden. De Nationale ombudsman heeft zijn kanttekeningen bij dit standpunt. Indien de redenering van het schuldhulpverleningsbureau namelijk zou worden gevolgd, betekent dit dat burgers in een financieel penibele situatie die voldoen aan alle overige randvoorwaarden die in deze zaak zijn gesteld en op termijn hun schulden 100% kunnen aflossen, nooit een moratorium kunnen aanvragen. Oorzaak in dit verhaal lijkt de definitie van de term 'minnelijk traject'. De NVVK deelde de Nationale ombudsman desgevraagd mee dat veel gemeenten en NVVK-leden ten onrechte de term minnelijk traject verengen tot een schuldregeling over een periode van 36 maanden met een finale kwijting. Dit veronderstelt dat er nog een restschuld moet zijn aan het einde. Alleen in die gevallen wordt wél een moratorium ingesteld. Dat is een wonderlijke situatie. In dit kader voert het echter te ver om een diepgaand onderzoek in te stellen wat in redelijkheid nu wel en wat niet onder een minnelijk traject kan vallen.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 10 juli 2012 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over schuldhulpverlening door de Gemeente Maassluis. Op 23 juli 2013 heeft verzoekster haar klacht met een toelichting van haar gemachtigde aangevuld. Naar deze gedraging, die

wordt aangemerkt als een gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Maassluis, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het college van burgemeester en wethouders van Maassluis verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek is de Belastingdienst benaderd met de vragen over de beslagvrije voet van verzoekster.

Daarna werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de gemeente gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen/aan te vullen.

De gemachtigde van verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Het verzoekschrift en de aanvulling van 23 juli en 15 augustus 2012 met bijlagen.

E-mailberichten van de gemachtigde van verzoekster van 1 oktober 2012,

23 januari (inclusief bijlagen), 26 april 2013 en 11 juli 2013.

Een e-mailbericht van de gemeente van 23 augustus 2012, een brief van de

gemeente van 13 december 2012, e-mailberichten van de gemeente van 22 april, 13 juni (inclusief bijlagen) en 27 augustus 2013 (inclusief bijlagen).

Achtergrond

287 Faillissementswet (opheffen van een dreigende situatie lopende een Wsnp aanvraag of de behandeling daarvan)

1. De rechtbank zal met de meeste spoed op het verzoekschrift uitspraak doen. De uitspraak geschiedt bij vonnis. Artikel 6, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing. De

toepassing van de schuldsaneringsregeling gaat in bij de aanvang van de dag waarop de rechter die toepassing heeft uitgesproken.

2. Indien in of bij het verzoekschrift gegevens als bedoeld in artikel 285, eerste lid, ontbreken, kan de rechtbank de schuldenaar een termijn van ten hoogste een maand gunnen om de ontbrekende gegevens te verstrekken. De griffier brengt het orgaan of de persoon, bedoeld in artikel 285, tweede lid, hiervan onverwijld op de hoogte. Indien na deze termijn nog steeds gegevens ontbreken, wordt de schuldenaar niet-ontvankelijk verklaard.

3. Het vonnis, bedoeld in het eerste lid houdt in de benoeming van een rechter-commissaris en een bewindvoerder.

4. De rechtbank is in spoedeisende zaken bevoegd, gelet op de belangen van partijen, een voorlopige voorziening bij voorraad te geven. De voorlopige voorziening wordt gevraagd in het verzoekschrift of, indien dit al is ingediend, bij afzonderlijk verzoekschrift. De artikelen 256, 257 en 258 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zijn van overeenkomstige toepassing. Op hoger beroep zijn de artikelen 358 tot en met 362 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van toepassing.

5. De rechtbank geeft in het vonnis, bedoeld in het eerste lid, last aan de bewindvoerder tot het openen van aan de schuldenaar gerichte brieven en telegrammen gedurende een termijn van dertien maanden. De bewindvoerder kan gedurende de toepassing van de schuldsaneringsregeling de rechter-commissaris verzoeken om wijziging van de termijn of om een nieuwe last gedurende een bepaalde termijn.

6. Indien het verzoekschrift op de voet van artikel 284, vierde lid, door burgemeester en wethouders is ingediend, wordt het verzoek niet toegewezen dan nadat de schuldenaar is opgeroepen om te worden gehoord. Dit geldt niet voor zover het verzoek strekt tot het geven van een voorlopige voorziening bij voorraad.

7. Indien het verzoekschrift op de voet van artikel 284, vierde lid, door burgemeester en wethouders is ingediend en in het verzoekschrift of in een daarbij gevoegde bijlage gegevens als bedoeld in artikel 285, eerste lid, ontbreken, stelt de rechtbank burgemeester en wethouders in de gelegenheid om binnen een termijn van een maand de ontbrekende gegevens te verstrekken.

287b Faillissementswet (verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening zijnde het toepassen van een moratorium)

1. Voorafgaand aan de behandeling van het verzoek, bedoeld in artikel 287a, eerste lid, kan de schuldenaar onderscheidenlijk kunnen burgemeester en wethouders indien een verzoek op de voet van artikel 284, vierde lid, is ingediend, middels het verzoekschrift, bedoeld in artikel 284, eerste lid, de rechtbank verzoeken een voorlopige voorziening te

geven indien er sprake is van een bedreigende situatie.

2. Onder een bedreigende situatie, als bedoeld in het eerste lid, wordt verstaan gedwongen woningontuiming, beëindiging van de levering van gas, elektra of water of opzegging dan wel ontbinding van de zorgverzekering.
3. Artikel 287a, tweede, derde en vierde lid, is van toepassing.
4. De voorlopige voorziening strekt tot het van toepassing verklaren van de artikelen 304 of 305 alsmede tot een verbod tot het opzeggen of ontbinden van de zorgverzekering.
5. De voorlopige voorziening wordt uitgesproken voor de duur van maximaal zes maanden.
6. Een gemeentelijke kredietbank als bedoeld in de Wet financiële dienstverlening of een krachtens artikel 48, eerste lid, van de Wet op het consumentenkrediet aangewezen natuurlijke persoon of rechtspersoon, dan wel categorie daarvan, die namens de schuldenaar de buitengerechtelijke schuldregeling uitvoert, brengt na afloop van de voorziening, bedoeld in het eerste lid, verslag uit aan de rechtbank.

Artikel 288 Faillissementswet(Schuldsanering natuurlijke personen)

Het verzoek, bedoeld in artikel 284, eerste lid, wordt slechts toegewezen indien voldoende aannemelijk is:

dat de schuldenaar niet zal kunnen voortgaan met het betalen van zijn schulden

dat de schuldenaar ten aanzien van het ontstaan of onbetaald laten van zijn schulden in de vijf jaar voorafgaand aan de dag waarop het verzoekschrift is ingediend, te goeder trouw is geweest; en

dat de schuldenaar de uit de schuldsaneringsregeling voortvloeiende verplichtingen naar behoren zal nakomen en zich zal inspannen zoveel mogelijk baten voor de boedel te verwerven.

2. Het verzoek wordt evenwel afgewezen:

- a. indien de schuldsaneringsregeling reeds op de schuldenaar van toepassing is;
- b. indien de poging tot een buitengerechtelijke schuldregeling niet is uitgevoerd door een persoon of instelling als bedoeld in artikel 48, eerste lid, van de Wet op het consumentenkrediet;
- c. indien de schuldenaar schulden heeft welke voortvloeien uit een onherroepelijke veroordeling als bedoeld in artikel 358, vierde lid, ter zake van een of meer misdrijven, welke veroordeling onherroepelijk is geworden binnen vijf jaar vóór de dag van het

verzoekschrift, tenzij de rechter aanleiding ziet een langere termijn in acht te nemen; of

d. indien minder dan tien jaar voorafgaande aan de dag waarop het verzoekschrift is ingediend, ten aanzien van de schuldenaar de schuldsaneringsregeling van toepassing is geweest, tenzij deze toepassing is beëindigd op grond van artikel 350, derde lid, onder a of b of op grond van artikel 350, derde lid, onder d, om redenen die de schuldenaar niet waren toe te rekenen.

3. Het verzoek kan in afwijking van het eerste lid, onder b, en het tweede lid, onder c., worden toegewezen indien voldoende aannemelijk is dat de schuldenaar de omstandigheden die bepalend zijn geweest voor het ontstaan of onbetaald laten van zijn schulden, onder controle heeft gekregen.

4. Het van toepassing verklaren van de schuldsaneringsregeling kan niet worden geweigerd uitsluitend op grond dat er geen of onvoldoende vooruitzicht bestaat dat schuldeisers algehele of gedeeltelijke betaling op hun vorderingen zullen ontvangen.

5. Indien het verzoek wordt afgewezen, kan de schuldenaar niet ambtshalve in staat van faillissement worden verklaard.